

Nummer 24	15. December 1919	68. Aargang

Tale af præsiderende Biskop Charles W. Nibley,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 3. Juni 1919.

Jeg har glædet mig meget ved at overvære denne Konference og blive paavirket af den aandelige Indflydelse, som har gjort sig gældende gennem Møderne, og jeg ved, at de Hellige vil vende tilbage til deres Hjem fra disse Møder med den Følelse i deres Hjerter, at Herren er med sit Folk, og at han fremdeles staar ved Roret. Jeg tror, at Herren er tilfreds med Kirken som et Hele. Jeg tænker, at dette vil være de Brødres og Søstres Mening, der har overværet Konference-Møderne og overvejet, hvad der har været sagt.

Der har gennem Brødrenes Taler og Bemærkninger gaaet denne Traad, at der snart vil blive en stor aandelig Opvaagnen i Verden og at der vil udgaa en stor Missionsbevægelse fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som vil foraarsage, at der herefter vil blive udført et større Arbejde af Kirken, end der hidtil har været udført. Jeg tror, at denne Tanke er rigtig. Jeg har haft denne Tanke, paavirket ved Aanden, fra den Dag af, da Præsident Heber J. Grant blev Kirkens Præsident. Verden begynder at se, hvad vi har at give. Hvis vi var anmodede om at angive, hvad Verden tiltrænger haardest i Dag, vilde jeg svare: Kundskaben om Gud. Menneskene har mange forskellige Ideer om Gud og hvorledes han skal tilbedes, og at kende „den eneste sande og levende Gud“, det er, hvad hele Verden haardest behøver. Det er ham, den sande Gud, som vi tilbeder, og som vi tjener. Indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige — og kun indenfor denne Kirke — findes den evangeliske Nøgle, som gør det muligt for os at komme i Besiddelse af Kundskab om Gud. Gennem Kundskaben om ham kan du og jeg erholde Frelse, og hele Verden. Denne

Bog, som jeg tager i min Haand, Pagtens Bog, belærer os om Pagter og Befalinger og Principper, der vil tilvejebringe det eneste Forbund, som vil tilvejebringe den varige Verdensfred. I Pagtens Bog er vi belærte om Lydigheds-Princippet, og vi søger at rette os derefter. Vi er i denne Bog, foruden Belærelsen om de evangeliske Grundprincipper og Ordinancer, tillige belærte om, hvorledes vi skal være de bedste Borgere i almindelig social Henseende, og vi bestræber os for at rette os derefter. Den kirkelige Administration i Forbindelse med den politiske Regering gennem Folket — den kirkelige Organisation og Administration gennem Præstedømmets Kvorumer, assisterende den civile Regering, danner paa enhver Maade og i enhver Henseende langt bedre og fuldkomnere Styrelsesform, end Menneskene hidindtil har kendt, og idet vi taler om „Frelse" for Menneskene, vil jeg sige, at der er „Frelse" deri for det verdslige Samfund, ligesom Evangeliet i særskilt aandelig og evig Betydning bringer Frelse til Menneskene.

Intet Menneske kan af sig selv forkynde Evangeliets Principper, men det maa være i Besiddelse af Kundskaben om Evangeliet og Aandens Inspiration, der er forbunden med det evangeliske Arbejde, som bliver udført gennem Præstedømmets Kvorummer og de forskellige kirkelige Organisationer, saa som Stavs- og Wards-Organisationer og Missionsorganisationer, en aandelig Magt og Indflydelse, som kommer fra Gud, og som Mennesker ikke kan give, men ej heller borttage, og hvis Kraft Verden ikke kender. Deri findes Nøglen, som vi er belærte om i Johannes Aabenbaring, den evangeliske Nøgle til Erhvervelse af den Kundskab, som fører til evigt Liv.

Idet Kirkens Medlemmer er organiserede under det evangeliske Forbund gennem vore Pagter med Herren, tilhører vi den Organisation, som i Ordets fulde Mening vil tilvejebringe Freden. Og o, hvilken herlig Fred! — en Fred, som „overgaar al Forstand", den fulde Fredsnydelse, hvorefter Sjælen længes, en Fred, som er god for dig og mig og hele Menneskeslægten. Naar denne Fred er tilvejebragt, vil der være et Folkeforbund og udvikles et Folkeforbund, hvor der ingen Arbejderuroligheder skal være, og hvorfor? Fordi i det gennem Evangeliet oprettede Folkeforbund gælder den Lov, at den dovne ikke skal spise det Brød, som Arbejderen har erhvervet, men enhver skal arbejde og virke i Henhold til sin Styrke og Arbejdsevne, og dette gælder saa vel paa det aandelige som det timelige Omraade. Deri er der Frelse, og udenfor dette Princip findes ikke Fred eller Frelse. Vi, som tilhører Kirken, det evangeliske „Forbund", formedelst den Pagt, som vi har sluttet med Herren, er belærte om, hvorledes vi skal opføre os i Hjemmene og handle i hjemlige Affærer, som vi hørte fra Broder David O. McKay i Gaar. Vi er belærte om, hvad vi bør undlade at spise og drikke. Vi er formanede til at gaa tidlig i Seng og staa tidlig op, og belærte om, hvorledes vi skal leve for at forlænge vort Liv og være stærke og sunde. Herren meddeler os dette i Forbindelse med den Pagt, vi har indgaaet med ham, thi, som Herren siger, hvis en Mand trofast virker indenfor Præstedømmet og holder Herrens Befalinger, skal hans Legeme ved Guds Aands Kraft og de fysiske Livsfunktioners Virksomhed blive

fornyet, og hans Styrke vil blive fornyet og hans Leveaar vil blive forlængede, saa at han skal blive gammel og stærk lig Præsident Penrose og Præsident Lund og mange andre, som lever iblandt os. Vi er belærte om, hvorledes vi skal besitre vort Familieliv og hvorledes vi skal opdrage og kontrollere vore Børn og lære dem at bede. I alle Livets Affærer og i al vor Virksomhed kan vi modtage Belærelse fra denne Bog, nemlig Pagtens Bog, og derigennem blive vejledte; og retter vi os efter de Lærdomme, Bogen indeholder, vil vi tilvisse erholde en fuld og evig Frelse. Det hellige Præstedømmes Autoritet er givet os i Jesu Kristi, Guds Søns Navn, og en Sandhed, som Broder Joseph Fielding Smith fremholdt i Gaar, og som vi burde kende og altid erindre, er denne Sandhed, at ingen Mand vil nogensinde komme til at indtage Præsidentskabet over denne Kirke, undtagen Herren ønsker det. Forglem ikke dette.

Der er et stort Arbejde for os at udføre, og jeg spørger mig selv, om jeg gør min Part. Jeg ved, at vore Forældre i gamle Dage gennemgik store Prøver og gjorde store Opofrelser. De første Apostle indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige gjorde store Opofrelser. Læs Kirkens Historie fra 1838 og 39, da Herren bød Apostlene at rejse over det store Atlanterhav for at forkynde Evangeliet og opbygge Kirken i England. De Forhold, under hvilke de forlod deres Familier og de Omstændigheder, under hvilke de udførte deres Mission og vendte tilbage, var alle meget prøvende. De Opofrelser, som vore Fædre og Mødre gjorde for at opbygge Zions-Hjemmene, og som de gjorde for Evangeliets Sag i det Hele taget, var meget store. Men gør I nogen særlig Opofrelse nu? Gør jeg nogen særlig Opofrelse? Jeg ved ikke, at jeg gør det. Vi rejser ud til Konferencerne og prædiker her og der og samtaler med Kirkens Medlemmer; men vi bliver velbetjente i enhver Henseende. Vi faar gode Senge at sove i og vi faar den bedste Mad at spise, som vi kan faa i Landet. Jeg kan ikke kalde dette meget af en Opofrelse!

Brødre og Søstre, lad os give os selv det Spørgsmaal og ligeledes andre Medlemmer af Kirken: Hvad gør jeg i Dag for Herrens Værks Fremme? Ikke særdeles meget som en Regel. Der findes en Søster her og der, maaske en Enke, som har sin Søn ude paa Mission, og som arbejder haardt for at understøtte denne Søn. Det kan siges, at en saadan Enke gør Opofrelser — maaske Tusinde Gange større, end jeg gør, eller I gør. Det er paa Tide, at vi kommer til en Forstaaelse af, at vi, som i timelig Henseende er bedre stillede end Enken, ogsaa kan gøre Opofrelser, at vi ogsaa kan gøre noget til at opbygge Guds Rige. Der er en Verden fuld af Mennesker at frelse, en Verden fuld af Mennesker, som Saliggørelsens Plan omfatter, og lad os erindre, at Evangeliet og Pagtforbundet skal række ud til alle Nationer, saa at alle Nationers Folk omsider kan blive bekendte med Evangeliets Principper, hvis Kraft tilvejebringer Fredstilstande blandt Menneskene; og Tiden skal komme, da „ethvert Knæ skal bøje sig og enhver Tunge bekende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ære."

Til Tider hører jeg Brødrene sige, at vi har advaret Menneskene i

Verden, ja, men har vi advaret alle, som vort Ord kan række til? Ingenlunde! Lad os betænke, at siden Præsident Penrose i sine Ungdomsdage rejste ud som Missionær, har der levet to Generationer af Mænd og Kvinder, regnet efter Menneskenes Gennemsnits-Levetid, og der lever nu en ny Generation, og Frihedens Principper gør nu sin Magt gældende i Stedet for Despotismen. Det er mellem disse hinanden modstaaende Kræfter, at den store Krig, der nu er tilende, har staaet, og Frihedsprincipperne vil herefter gøre sig gældende blandt alle Jordens Nationer, og den brutale Magt skal aldrig mere for noget længere Tidsrum komme til at gøre sig gældende. Den berømte tyske Digter Goethe saa dette klart, thi i et af hans Skuespil, jeg tror „Faust", siger han, at den gamle Sandhed er evig gyldig, at den, som regerer ved brutal Magtudøvelse, udsætter sig for at tabe alt, ja, sin egen Sjæl. Den autokratiske, brutale Magtudøvelse har for bestandig udspillet sin Rolle, den er overvunden, og Friheden, den sande Frihed, er det nu muligt for alle Nationers Folk at modtage.

Der er mangfoldige Mænd og Kvinder, der er voksede op og aldrig har hørt Evangeliet blive forkyndt for dem. Nu er Spørgsmaalet: Kan vi gøre noget til, at de kan faa Kendskab til Evangeliet? Kan jeg gøre noget dertil? Er vi villige til at bringe Ofre, saa at der kan gives dem Lejlighed til at høre Kristi Evangeliums frelsende Budskab? Gud er alle Menneskers himmelske Fader saa vel som vor. Alle Mennesker er vore Brødre og Søstre i almindelig Samfundsbetydning. Overvej Skriftens Ord vedrørende vor himmelske Faders Kærlighed, idet vi læser:

„Saa elskede Gud Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, at hver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv."

„Saa elskede Gud Verden", læser vi — elsker du Verden? — Saa elskede hans enbaarne Søn, Jesus Kristus, Verden, og jeg spørger: Elsker ogsaa vi Menneskene i Verden? Er vi villige til, er jeg villig til, er I og alle af os villige til med Kristus som Forbillede at gøre Opofrelser for Guds Riges store Sag og saaledes bestræbe os for at opfylde de Pligter, der i Forbindelse dermed paahviler Kirken, og herefter i udstrakt Grad vil komme til at paahvile Kirken, og hvorved Menneskene kan komme til Kundskab om Guds Søn og erholde Frelse. Herren har givet os at kende ham og, sammenligneisesvis talt, givet os Evangelie-Nøglen, hvorved vi har Adgang til ham og Lejlighed til at lære hans Anordninger at kende. Vi er komne i Besiddelse af denne Nøgle ved at annamme Evangeliet. Menneskene kan tænke, at de kender ham, og tænke, at de tjener ham ret, uden dog at gøre det, og dette staar fast, at gennem Præstedømmets Autoritet, ved hvilken Kirken og dens forskellige Organisationer er oprettede, er „Gudfrygtighedens Kraft" tilkendegivet til Mennesker i Kødet; men vi læser i Pagtens Bog, at „foruden dette Præstedømme og Evangeliets Ordinancer er Gudfrygtighedens Kraft ikke tilkendegivet for Menneskene i Kødet". — I er i Besiddelse af denne Kundskab, og jeg er det, og er det ikke vor uafviselige Pligt at delagtiggøre andre i samme? Tilvisse er det! Er det ikke vor Pligt at udføre noget og sige noget, for at denne Sandhed kan

blive forkyndt blandt Menneskene? Tilvisse! Vi synger ofte Sangen, i hvilken vi fremsætter, at det, det kommer an paa for os, er stedse at udføre noget godt til vor egen og Menneskenes Vel; hvad udfører vi? Dette er Spørgsmaalet. Hvad udfører vi for at oplyse Menneskene i Verden om Evangeliets Principper? I Virkeligheden ikke meget. Det maa indrømmes, at hvad vi kan udføre i saa Henseende naturlig til en vis Grad er afhængig af vor Alder og Legemstyrke og vor almindelige Dygtighed; men selv om dette Forbehold tages, kan det dog i Almindelighed ikke kaldes nogen særlig Opofrelse, vi gør i Henseende til at oplyse Menneskene om det gengivne Evangeliums Principper. Jeg regner det ikke et Øjeblik at være det. Men i Stedet for, at Menneskene i Jordens forskellige Lande har været gavnede formedelst vor Virksomhed, saa er det ofte nærmest kun os selv, som har draget Fordel af vor Forbindelse med Kirken. Kirken har saaledes maaske hjulpet mig uendelig meget mere, end jeg nogensinde vil blive i Stand til at yde den Tjenester. Og der findes allevegne indenfor Kirken Stavspræsidenter og andre ledende Mænd, som ligeledes i høj Grad har høstet Fordel af at indtage de Stillinger, de har været kaldte til at indtage, og jeg spørger: Hvem er der iblandt os, som Kirken ikke har hjulpen? Hvem blandt Kirkens Medlemmer kan sige, at Kirken ikke har været som en Fostersader for dem, og at de ikke paa forskellig Maade har modtaget Velsignelser gennem Kirken? Vi er saaledes i udstrakt Grad netop, hvad Kirken har bevirket og foraarsaget, at vi er. Kan vi da ikke ogsaa gøre noget for Kirken, noget mere, end vi hidtil har gjort? Herren har skabt os, og vi har ikke skabt os selv. Kan vi ikke ogsaa gøre noget for ham? Vi gør ikke meget endnu.

Herren hjælpe os til paany at beslutte i vore Hjerter, at vi ved Guds Aands Hjælp vil være villige til at gøre de nødvendige Opofrelser for Evangeliets Sag, ja vise ham, at vi er villige til at gøre Opofrelser for Menneskeslægten. Vi elsker hans Børn, ja alle Mennesker i Verden, fordi han elsker dem. De er mine Brødre og Søstre. De er eders Brødre og Søstre, og de er Guds Børn, som er berettigede til at blive oplyste om Evangeliets frelsende og ophøjende Principper. Gud hjælpe os til tilbørligt at lægge os paa Sinde denne vigtige Sandhed og at leve i Henhold til „ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund“, jeg beder derom i Jesu Kristi vor Herres Navn. Amen.

De Forenede Staters Præsident Woodrow Wilson besøger Utah.

Paa sin Rejse gennem de Forenede Stater for overfor Landets Befolkning at fremsætte sine Grunde for Oprettelsen af det af Fredskonferencen projekterede „Folkenes Forbund“, hvis Gennemførelse Præsident Wilson har gjort sig til Talsmand for, ankom han til Salt Lake City den 23. September og blev modtaget med store Æresbevisninger. Gaderne fra Jernbanestationen langs Ruten, Præsidenten skulde køre, var opfyldte af saa vel voksne Folk som Tusinder af Børn. De sidste var

givne de bedste Staapladser, saa de kunde saa saa vel Præsident Wilson som hans Hustru at se. Præsidenten og Frue saa ud til at være særdeles glade ved den hjertelige Modtagelse, de fik.

Utahs Guvernør, Hr. Bamberger, der af Nationalitet er Jøde, og som alle Staternes Guvernører er folkevalgt, samt Byens folkevalgte Borgmester, Hr. Ferry, samt Kirkens Præsident, Heber J. Grant, var de første til at hilse paa Unionens Præsident paa Statens, Byens og Kirkens Vegne, før han traadte ud af sin og sit Følges private Jernbanevogn, og de fulgte ham i Automobil i Processionen gennem Byen, hvor den militære Kaserneplads Fort Douglas, Statspolitiet og Kirkens Kontorlokaler blev besete.

Om Aftenen talte Præsident Wilson i Tabernaklet for en stor Forsamling. Da Præsident Wilson besteg Talerforhøjningen, hilste Kirkens Præsident, Heber J. Grant, paa ham, og alle de tilstedeværende stod op og hilste paa ham med Haandklap. Bygningen var dekoreret med de nationale Farver, og Tabernakelkoret sang patriotiske Sange, foruden at der blev musiceret paa det store Orgel. Mødet blev indledet med Bøn af Kirkens Præsident.

Et smukt Træk forbunden med Præsident Wilsons Besøg var dette, at han og Frue om Eftermiddagen aflagde et Besøg hos den kvindelige Hjælpeforenings højagtede gamle Præsidentinde Emmeline B. Wells. Præsident Wilson havde udtalt Ønsket at hilse paa hende, som i de mange Aar, hun havde staaet som Præsidentinde for Kirkens Hjælpeforening, havde saaet indsamlet til Foreningens Oplagspladser Tusinder og atter Tusinder af Tønder af Hvede, der under Krigen, som meddelt i forrige Numer af „Skand. Stjerne“, var overladt Regeringen. Søster Wells, som snart er 92 Aar, saa sig desværre nødt til paa Grund af et Ildebefindende at modtage dem paa sit Soveværelse i Hotel „Utah“, hvor hun laa til Sengs. De tog hende begge i Haanden, og Præsident Wilson takkede hende for hendes patriotiske Opofrelser som Præsidentinde for Kirkens store kvindelige Hjælpeforening. Søster Wells takkede Præsident Wilson og Hustru, fordi de havde udvist den Venlighed at besøge hende og meddelte dem nogle af hendes Pioner-Oplevelser, og bl. a., at, da hun kom til Utah, var hendes første Hjem i en Teltvogn, som stod, hvor nu det Hotel, hun boede i, er bygget. Hun havde i sin lange Levetid personlig hilst paa tolv af de Forenede Staters Præsidenter.

Glædelig Jul!

Dette betydningsfulde Ønske er blevet udtrykt i Tale og Skrift af Millioner, der anerkender Jesus Kristus som Tilvejebringeren af Opstandelsen fra de Døde og det evige Liv. Vi mindes de betydningsfulde Ord, der udtaltes af de vise Mænd fra Østen, som besøgte Kong Herodes i Jerusalem for 1920 Aar siden: „Hvor er den Jødernes Konge, som er født? thi vi have set hans Stjerne i Østen og ere komne for at tilbede ham.“

Da Herodes hørte dette, blev han forfærdet og alle i Jerusalem med ham. Derfor lod han Ypperstepræsterne og de Skriftkloge kalde og spurgte dem, hvor Kristus skulde fødes. Disse lærde Mænd svarede: „I Betlehem i Judæa; thi saaledes er det skrevet ved Profeten: Og du, Betlehem i Judas Land, er ingenlunde den mindste iblandt Judas Fyrster, thi af dig skal udgaa en Fyrste, som skal vogte mit Folk Israel."

Vi læser fremdeles i fjerde Mosebog følgende Profeti angaaende Kristus:

„Det siger den, som hører Guds Taler, og som kender den Højestes Videnskab, den som ser den Almægtiges Syn, den, der sank ned, og hvem Øjnene bleve aabnede paa: jeg ser ham, dog ikke nu; jeg skuer ham, men ikke nær; der opgaar en Stjerne af Jakob, og der hæver sig et Spir af Israel." (4. Moseb. 24 : 16, 17.)

Med denne Underretning rejste de vise Mænd til Betlehem og fandt den nyfødte Fyrste. Efter at de havde udvist deres Hyldest og givet deres Gaver, vendte de tilbage til deres Hjem i Østen.

Dog var det ikke alene til den lærde Verden eller til de paa den Tid mest oplyste Astronomer — eller maaske rettere Astrologer — at Kristi Fødsel blev tilkendegivet ved den funklende Stjerne, nej, hans Fødsel blev ogsaa tilkjendegivet for den ulærde Verden, — for de fattige Hyrder paa Betlehems Mark. Evangelisten Lukas beretter: „Thi se, en Herrens Engel stod for dem, og Herrens Herlighed skinnede om dem, og de frygtede saare. Og Englen sagde til dem: Frygter ikke, thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal være for hele Folket, thi eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids Stad."

Og straks var der med Englen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede Gud og sagde: „Ære være Gud i det Højeste, Fred paa Jorden, i Menneskene Velbehag!"

Hyrderne ilede til Betlehem og fandt den nyfødte Frelser i Moderens Favn.

I Betragtning af nævnte himmelske Tilkendegivelser og den Mission, som dette Barn fra Betlehem udførte i denne Verden, er det en sand Tilfredsstillelse for os at ønske Kirkens Medlemmer og alle vore Venner i den skandinaviske Mission en glædelig Jul.

Til Kirkens Medlemmer og Venner i den skandinaviske Mission.

Det er med rørte, men dog glade Følelser, at jeg skriver disse Linier, nu, da jeg snart vil modtage min Afløsning som Missionær her i Skandinavien.

Jeg er meget taknemmelig til Herren, at han forundte mig, at jeg af Kirkens Præsidentskab blev sendt her til for at udføre en evangelisk Mission og med den særskilte Kaldelse at virke som Oversætter til „Skandinaviens Stjerne" og som Redaktionssekretær.

Det var en særdeles ansvarsfuld Gerning, der var betroet mig, idet jeg skulde oversætte evangeliske Artikler til „Stjernen", men jeg haaber,

at det Arbejde, jeg har udført i min beskikkede Stilling som Redaktionssekretær, har været til Velsignelse for alle Bladets Læsere, og at dets Indhold i de godt og vel fem Aar, jeg har assisteret Præsident Christiansen ved Udgivelsen af Bladet, har været af en saadan Karakter, at de Lærdomme og Tanker, der har været fremsatte i Bladets Artikler, maa kunne være til Belærelse for kommende Generationer, der læser „Stjerne"-Artiklernes Indhold for at søge evangelisk Oplysning og for at overveje Jesu Kristi Evangeliums Dybde og forløsende Kraft, og skue dets Herlighed, idet Guds Søns Evangelium rækker ud til hver eneste Menneskesjæl og i Sandhed bringer Frelse og Ophøjelse til enhver, som annammer Evangeliet og villig følger i Kristi Fodspor.

Jeg ønsker at takke alle, som har vist mig Velvillie i de forløbne Aar, jeg har virket her som Missionær.

Jeg beder Herren udøse sine rigeste Velsignelser over alle Kirkens Medlemmer, som trofast adlyder Guds Befalinger, og jeg beder, at tillige alle oprigtige Mennesker i Danmark og Norge, som den skandinaviske Mission omfatter, maa faa Lejlighed til at blive bekendte med Kristi gengivne Evangeliums Principper og blive delagtiggjorte i Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster for den Helligaands Gave, og blive berettigede til at modtage Guds Naadegaver i dette Liv og efter dette Livs Afslutning det evige Livs herlige Velsignelser, hvilket jeg som en ringe Herrens Tjener ydmyg beder om i Jesu Kristi, Guds enbaarne Søns Navn.

Med hjertelig Hilsen og Tak til eder alle.
Niels F. Green.

Et Tilbageblik.

Af Dr. C. L. Olsen, Salt Lake City, i „Bikuben".

Nogle Tanker i Anledning af Skandinavernes Aarsfest i Ogden.

Da jeg var ved at „stige op" paa Toget, der førte Passagerer til Ogden sidste Søndag Morgen, blev jeg pludselig stanset og anvist Plads i en for mig ventende Bil, der førte mig did, hvor jeg kunde være behjælpelig med at faa en ny Verdensborger til at indtage sin beskikkede Plads i denne jordiske Tilværelse. Saaledes blev jeg altsaa skuffet i min Hensigt at deltage i den skandinaviske Sammenkomst i nævnte By og fik sande Digteren Robert Burns Udsagn: „Den bedst lagte Plan af Mand eller Mus gaar ofte paa Gled." Derfor føler jeg mig tilskyndet til at skrive nogle Linier.

Saa henhører hin herlige Dag ogsaa til den hensvundne Tid! Jeg hentyder nu til Søndag den 21. September, som de skandinaviske Sidste-Dages Hellige her omkring højtideligholdt i Ogden dette Aar til Minde om Evangeliets Indførelse i de skandinaviske Lande, Kristi ægte Evangelium vel at Mærke, den sande Kristendom — ikke den gennem Aarhundreder forkvaklede, kun ved Hjælp af Traditionen opretholdte, og af „Menneskers Bud" gennemsyrede „Kristendom", som Pavedømmet, ved Spyd og Sværd og Blodsudgydelse, ved Bøddelens Haand og ved

Baand og Tvang „indførte“ i gamle Norden et Tusind Aar i Forvejen; nej, ikke engang den forbedrede Udgave af Kristendommen, som den store og tapre Forkæmper for aandelig Frihed, Reformatoren Luther, formaaede at sætte i Verden.

For os Skandinaver, der formedelst Evangeliets Lære er bleven samlet med de Sidste-Dages Hellige „i Bjergenes fredelige Dale“, hvor vi uhindret kan dyrke Gud efter Samvittighedens Bydende, er denne herlig Højtid, der minder om vor aandelige Befrielse, af ligesaa stor Betydning som Israels Børns Minder om deres Befrielse fra Ægypternes Aag.

Det Aag, vi eller vore Forfædre var underkastet, og den Svøbe, der brugtes mod os eller dem i vore respektive Fødelande, var ligesaa virkelige som Ægypternes, kun i en anden Retning. Tænk blot, at man, som for Eksempel min egen Fader mangfoldige Gange gjorde, maatte liste sig ud i den kolde Vinternat i Norge for at hugge en Raak (en Aabning i Isen) saa at den, der af Aanden følte sig dreven til at antage Kristi sande Lære, kunde, lig Mesteren selv, af en af Herren bemyndiget Tjener lade sig døbe, hvor der var „meget Vand“.

Er det noget at undres over, at man med taknemmelige Følelser minder om Befrielse fra saadanne Omgivelser, der gjorde det muligt, at man, blot for at døbe en anden uden Statens Samtykke, skulde hensættes i Fængsel som en Misdæder? Hvor gribende var det ikke for mig at høre min Svoger Andrew Borgeson (svensk) omtale sine Oplevelser i »det gamla, det fria, det fjellhöga Nord!« Her, tænke man sig, maatte han i et Fængsel udsone virkelig Straf for at have begaaet den store Misgerning at døbe sine Medmennesker til deres Synders Forladelse! Man kunde græde ved at høre ham berette, hvor oprigtig han i det skumle Fængsel og i al Ydmyghed bar sit Vidnesbyrd for Fangevogteren angaaende Evangeliets Gengivelse til Jorden formedelst guddommelig Aabenbaring. Og hvor stor var ikke Fangevogterens Beundring, naar „Forbryderen“ efter otte Dages Straf paa Vand og Brød kom ud fra sin Celle med Brød nok under Armen til at leve af en hel Uge, om nødvendig! Dette var noget for Slutteren ubegribeligt. Han kunde ikke fatte, at den skyldige (uskyldige) formedelst Bøn og Faste dog var i lige saa god Stand, som om han havde fortæret alt det Vand og Brød, man tildeler en Ugerningsmand i »Sveas land ock rike« i otte Dage og Nætter....

Jo, i Sandhed er det baade godt og belærende for os og Efterslægten at opfriske i Erindringen disse de skandinaviske Helliges Oplevelser i de „gamle Lande“, saa vel som den usigelig store Sindsro, Evangeliet bragte dem, der i Tro og Tillid til Gud og i Hjertes Enfoldighed annammede samme; og er det ligeledes passende, at man paa samme Tid fryder og glæder sig tilsammen over de store Velsignelser, Kirkens trofaste Medlemmer nyder nu for Tiden, i Særdeleshed her i dette herlige „Josephs Arveland.“

Efteraarskonferencen i Aalborg.

Tilstede ved Konferencen var af Missionærer fra Zion Missionspræsident Hans J. Christiansen og Konferencepræsident Jens Thomsen.

Rapportmødet Lørdag Aften den 4. Oktbr. 1919.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 136 og Bøn af Broder Oluf Thomsen, hvorefter en anden Salme blev sungen. Efter nogle indledende Bemærkninger af Konferencepræsident Jens Thomsen talte Konferencepræsident Hans J. Christiansen og udtalte sin Glæde over at kunne være tilstede ved Konferencen. En anden Sang blev sungen, hvorefter Grensforstander Holger Jørgensen og hans Raadgivere, Jens C. Olsen og Niels C. Mortensen, afgav Rapport, og Broder Søren E. J. Sørensen bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af de Lærdomme, som forkyndes af de Sidste-Dages Hellige. Præsident Jens Thomsen oplæste den finansielle Rapport og omtalte Menighedsforholdene i Aalborg samt i Frederikshavn og Brønderslev Grene. Missionspræsident Christiansen opmuntrede Søskende i deres Arbejde og udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af en Salme og Taksigelse af Broder A. Vest.

Søndagsskolemødet den 5. Oktober.

Efter en indledende Sang aabnede Ældste N. C. Mortensen Mødet med Bøn. Efter en anden Sangs Afsyngelse og Bemærkninger af Konferencepræsidenten gav Raadgiver O. Thomsen Rapport vedrørende Skolens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Derefter blev et velvalgt Program udført. Undervisningen, der havde været givet i den teologiske Klasse, blev omtalt af Ældste N. C. Mortensen. Besøgende Søndagsskolebestyrer Jens P. Hansen fra København talte og fremholdt Vigtigheden af Søndagsskolens Gerning, idet Børnene i Søndagsskolen bliver belærte om Kristi Evangeliums frelsende og helliggørende Principper. Missionspræsident Christiansen udtalte sin Glæde over at lytte til Programmets Udførelse og formanede Børnene til at erindre og rette sig efter, hvad de havde lært i Søndagsskolen. Søndagsskolebestyrer Poulsen fra Aarhus omtalte den Udvikling og de Velsignelser, som Søndagsskole-Undervisningen medførte, ikke alene for Børnene men ogsaa for Lærerne og Lærerinderne, som gav Undervisningen.

Broder L. Kassparsen blev løst fra sin Stilling som Bestyrer af Søndagsskolen, og Broder Holger Jørgensen blev indsat i hans Plads, med O. Thomsen og Jens P. Jensen som hans Raadgivere. De øvrige Funktionærer blev enstemmig opholdt i deres Stillinger.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Efter Mødets Aabning med Afsyngelse af en Salme og Bøn af Broder Vilhelm Poulsen fra Aarhus og Afsyngelse af en anden Salme, samt nogle indledende Bemærkninger af Konferencepræsidenten, talte Grensforstander Holger Jørgensen om de forskellige Virksomheder indenfor Kirken.

Missionspræsident Christiansen foreslog Kirkens Generalautoriteter og Missionens Autoriteter samt Konferencepræsident Jens Thomsen til Opholdelse af de Hellige i Tro og Bøn. Præsident Jens Thomsen foreslog derefter Konferencens ledende Mænd til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Alle de stillede Forslag blev enstemmig vedtaget.

Efter Afsyngelse af Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader", talte besøgende Søndagsskolebestyrer Jens P. Hansen fra København om det vigtige Arbejde, som Kirkens Missionærer udfører. Ligesom Moses villig lød Herrens Røst, da den lød til ham fra den brændende Tornebusk, har Kirkens Missionærer adlydt Kaldet, da det kom til dem.

Efter Afsyngelse af en Salme talte Missionspræsident Christiansen over Kristi Ord til hans Apostle, da han ved sin Himmelfart forlod dem, idet han bød dem:

„Gaar derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands; og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet eder." (Math. Ev. 28 : 19, 20.)

Taleren fremhævede, at Smaabørns Daab og Konfirmation var Handlinger, der blev udførte i Henhold til menneskelige Anordninger og ikke i Henhold til Kristi Lærdomme, idet Troen paa det sande og frelsende Evangelium og Omvendelse skulde gaa forud for Modtagelsen af Daabsordinancen, hvilken er til Syndernes Forladelse, og derefter maa de døbte i Henhold til Evangeliet delagtiggøres i den Helligaands Gave gennem Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster. Herren byder alle Mennesker i Ydmyghed at rette sig efter Evangeliets Lærdomme, som samme bliver forkyndt for Menneskene af hans udsendte Tjenere.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Saa yndig nu Guds Kirke staar", og Taksigelse af Broder Lars C. Larsen.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af en Salme og Bøn af Ældste N. C. Mortensen. En anden Salme blev sungen, hvorefter Missionspræsident Christiansen oplæste fra Markus Evangelium, det tredie Kapitel, Kristi Udtalelser vedrørende smaa Børn, og hvorledes Kristus tog dem i sine Arme og velsignede dem. Præsidenten paaviste, at denne Børnevelsignelse intet har med Daaben at gøre, som først kan finde Sted i en senere Alder, og som er til Syndernes Forladelse.

Et Barn blev velsignet af Præsident H. J. Christiansen, hvorefter Koret sang.

Konferencepræsident Jens Thomsen fremholdt, hvor indlysende det var, at Menneskene nødvendigvis maatte efterleve Evangeliets Principper for at blive frelste i Guds Rige.

Efter en Sang af Koret talte Missionspræsidenten angaaende Frelsens Plan og hvorledes det var nødvendigt, at Jesus Kristus skulde tilvejebringe Forsoningen, thi ellers kunde Menneskene ikke blive frelste.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af en Sang og Taksigelse af Broder Jens C. Olsen.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn. En anden Sang blev sungen.

Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Marie Olsen, og Præsidenten for Ungdomsforeningen, Jens C. Olsen, afgav Rapport.

Konferencepræsidenten foreslog derefter Bestyrelserne af den kvindelige Hjælpeforening og Ungdomsforeningen til Opholdelse. Derpaa talte Missionspræsident Christiansen. Mødet sluttede med Sang og Taksigelse.

Petra Olsen, Skriver.

Missionsnyheder.

Afløsning. Følgende Brødre er blevne hæderligt afløste fra deres Missionsarbejde i den skandinaviske Mission: John F. Plowman, Præsident over Kristiania Konference, Fred L. Petersen, Sekretær i samme Konference, og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" Niels F. Green. — Vi nedbeder Guds Velsignelse over disse vore Brødre og ønsker dem en behagelig Hjemrejse.

Beskikkelse. Boghandler A. Jacobsen, Ballerup, er beskikket til Assistent ved Kirkens literære Virksomhed i den skandinaviske Mission.

Carl E. Peterson, Missionspræsident.

Se op mod Stjernevrimlen.

Mel.: »My bud in heaven.«

Se op mod Stjernevrimlen
en dejlig, lysklar Nat
og priser Gud i Himlen,
som dig paa Jord har sat!
Hav ham i dine Tanker
ved Morgengry og Kvæld;
:|: mens om paa Jord du vanker,
drag Kraft fra Livets Væld! :|:

Søg Lys fra Gud i Bønnen
og følg i Kristi Spor,
thi han er Guddomssønnen,
som led for os paa Jord.
Han er den gode Hyrde,
som leder os til Gud;
:|: han lette vil vor Byrde,
O, lyd da Herrens Bud! :|:

Niels F. Green.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Carl E. Peterson. Korsgade 11, København N.

Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).